



ת"פ 10663/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10663-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל שני אישומים.

באישום הראשון הואשם בעבירות הבאות:

כליאת שווא, עבירה לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**");

איומים, שתי עבירות לפי סעיף 192 לחוק;

תקיפת בת זוג, שתי עבירות לפי סעיף 382(ב) לחוק.

באישום השני הואשם **בתקיפת בת זוג**, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק.

2. לאחר שנשמעו עדי התביעה, עדי ההגנה וסיכומי הצדדים, הגיעה העת להכריע את דינו של הנאשם.

עובדות כתב האישום

עמוד 1



3. על פי עובדות החלק הכללי לכתב האישום: הנאשם והמתלוננת הם בני זוג הנשואים מזה 12 שנה, מתגוררים בירושלים ולהם שלושה ילדים קטינים.

4. על פי עובדות האישום הראשון: ביום 31.07.2018 בשעה 19:35 או בסמוך לכך, בביתם, בעקבות הודעה שקיבלה המתלוננת לטלפון הנייד, ניטש ויכוח בינה לנאשם. במהלך הוויכוח נעל הנאשם את דלת הבית, קילל את המתלוננת ואמר לה שירצח אותה והיום היא תהיה בגבעת שאול. הנאשם אחז בחפץ שאינו ידוע והניף אותו לעבר המתלוננת בכוונה להכותה באמצעותו. מיד לאחר מכן השליך את החפץ לעבר המתלוננת. החפץ פגע בידה השמאלית של המתלוננת וגרם לה לכאב. לאחר מכן אחז הנאשם בראשה של המתלוננת תוך שהמשיך לגדפה.

במעשיו כמתואר לעיל יוחס לנאשם שכלא את המתלוננת שלא כדין; איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכוונה להפחידה או להקניטה, ותקף אותה שלא כדין וללא הסכמתה.

5. על פי עובדות האישום השני: ביום 28.07.2018 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, בביתם, בעת שחזרה המתלוננת מביקור אצל חברתה למורת רוחו של הנאשם, ירק הנאשם בפניה של המתלוננת. בעשותו את המתואר לעיל יוחס לנאשם שתקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה.

תשובת הנאשם לאישום

6. הנאשם כפר באשמה. בהתייחס לאישום הראשון הודה שבמועד שצוין בכתב האישום היה ויכוח בינו למתלוננת שבמהלכו קילל אותה תוך שהשתמש במילים בוטות. אשר לאיומים שיוחסו לו כפר בהם וטען שהמתלוננת היא שאיימה עליו שתקבור אותו ושהוא "כבר יראה מה זה" ו-"יזכור את התאריך הזה". הנאשם כפר בכך שנעל את דלת הדירה, וכפר בכך שזרק חפץ לעבר המתלוננת ושאחז בראשה תוך שהמשיך לגדפה.

בהתייחס לאישום השני, כפר הנאשם בעובדותיו.

גדר המחלוקת

7. המחלוקת בין הצדדים משתרעת אפוא על כל העובדות המשכללות את עבירות הכליאה, האיומים והתקיפה שבשני האישומים.

הראיות שהובאו במשפט

8. בפרשת התביעה העידו: שוטר הסיוור רס"ר יבגני לבדקו והמתלוננת.



9. מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

תע"צ ממוקד 100 ותמלול (ת/1);

מזכר של החוקרת רות עזרא מיום 01.08.2018 בעניין שיחותיה עם המתלוננת, אחותה א', קב"ט אגד ואיכון הטלפון של הנאשם (ת/2);

מזכר של החוקרת רות עזרא מיום 01.08.2018 בעניין שיחותיה עם אחיותיה של המתלוננת א' וי' (ת/3);

מזכר של החוקר ניר אליהו מיום 03.08.2018 בעניין שיחתו עם י' (ת/4);

הודעת הנאשם מיום 01.08.2018 (ת/5);

הודעת הנאשם מיום 02.08.2018 (ת/6);

הודעות המתלוננת במשטרה (ת/7, ת/8, ת/9 בהתאמה לפי מועד גבייתן);

דוח עימות (ת/10).

10. בפרשת ההגנה העידו הנאשם ואחות המתלוננת י' משה.

11. מטעם ההגנה הוגש כמוצג מסמך המתעד הודעת ווטסאפ ששלחה המתלוננת לנאשם (נ/1).

דין והכרעה

12. לאחר שבחנתי את גרסת המתלוננת, שהייתה הציר המרכזי בראיות התביעה, הגעתי לכלל מסקנה שאין בכוחה להוות בסיס מספיק להרשעה בפלילים.

13. עדות המתלוננת היא עדות ישירה יחידה מטעם התביעה.

משמתבקש בית המשפט להרשיע נאשם על סמך עדות ישירה אחת עליו לדקדק בה היטב ולבחון אותה בזהירות רבה.

כדי שתהווה בסיס להרשעה, על עדות יחידה להיות חד משמעית, עקבית, משכנעת, ונקייה מספקות. עליה להיות מהימנה, קוהרנטית ולהשתלב בראיות אחרות שהובאו במשפט.

בחינת גרסתה של המתלוננת בכללותה מעלה שקיימים בה ליקויים מהותיים שבהצטרפותם יחדיו פוגמים פגימה ממשית במשקלה הראייתי, ואינם מאפשרים לבסס עליה הרשעה.



עדוּתָהּ של המתלוננת בבית המשפט הייתה שונה מגרסתה במשטרה, והותירה רושם בלתי מהימן ובלתי משכנע.

לא מצאתי שיש הצדקה להרשיע את הנאשם על סמך הודעותיה של המתלוננת במשטרה כיוון שלא הונח לפניי הסבר משכנע בנוגע לשינוי גרסתה וכיוון שמהימנותה הכוללת נפגמה מראיות אחרות שהובאו במשפט.

אדגים את הדברים בכך שאסקור את גרסתה תוך התייחסות להודעותיה במשטרה, לעימות שנערך מול הנאשם, לעדותה בבית המשפט ולראיות נוספות שפגמו בגרסתה

מהימנות המתלוננת

הודעות המתלוננת במשטרה:

14. מיד לאחר האירוע המתואר באישום הראשון דהיינו ביום 31.07.2018, נחקרה המתלוננת במשטרה (ת/7). למחרת, ביום 01.08.2018, נחקרה פעם נוספת (ת/8), ובפעם השלישית נחקרה ביום 02.08.2018 (ת/9). בשתי הפעמים האחרונות נחקרה באזהרה בחשד לאיומים כלפי הנאשם. שלוש הודעות המתלוננת הוגשו לבית המשפט בהסכמת הצדדים.

15. בהודעתה הראשונה, ת/7, מסרה המתלוננת תיאור דומה לזה המופיע בכתב האישום. המתלוננת טענה שביום האירוע לקראת השעה 19:00 בעת ששהתה בביתה עם הנאשם, קיבלה הודעה לטלפון הנייד מגבר שהיא אינה מכירה. מפאת חשיבותם יובאו דברי המתלוננת כלשונם (הטעויות במקור, ההדגשות הוספו):

"...ואז פניי החל לקבל התקף עצבים, הוא נעל את כל הבית והחל לקלל ולאיים עלי את בוגדת בי אני ארצח אותך, את זונה, את שרמוטה, את נערת ליווי אני ארצח אותך, היום את תהיי בגבעת שאול, ואז הוא מרים חפץ שאני לא יודעת מה זה ובהתחלה כאילו הוא הא להרביץ לי אתו, אבל הוא לא הרביץ בתחילה, אחר כך הוא זרק את החפץ הזה וזה פגע לי ביד שמאל בפרק בעיון של כף היד, ועד עכשיו זה כואב לי ואני לא מצליחה להזיז אותה רגיל (הערת חוקר- אני לא רואה סימנים כל שהם של חבלה ביד) ואני רציתי ללכת לשיעור שיש לי, ואז הוא המשיך באיומים ולא נתן לי לצאת הוא התקשר לאחותי ואמר לה תגיעי לכאן אני הולך להרוג את אחותך. ואז הוא תפס אותי עם יד ימין שלו בלסת שלי וממשיך לקלל ולאיים, אמרתי לו שעכשיו אני מזמינה לו ניידת, אז הוא אמר לי טוב טוב את יכולה ללכת, ויצאתי החוצה, הזמנתי ניידת משטרה..." (ת/7 עמ' 1, ש' 5-13).

בהמשך חקירתה נשאלה אם היו אירועים נוספים של אלימות פיזית והשיבה שגם בשנה הקודמת הייתה אלימות מצד הנאשם והיא הגישה על כך תלונה. עוד מסרה שבמהלך הזמן שהיא חיה עם הנאשם הייתה אלימות, למעט בחודש הראשון שהיה "בסדר" כהגדרתה. הוסיפה שהנאשם חושד בה ואובססיבי כלפיה ואם היא לא עושה כדבריו הוא מקלל, משפיל ובוט.



16. בהודעתה השנייה מיום 01.08.2018 (ת/8) נחקרה המתלוננת באזהרה בחשד לאיומים כלפי הנאשם. המתלוננת חזרה בהודעתה על גרסתה כפי שמסרה יום קודם לכן אולם הוסיפה שאחרי שהנאשם נעל אותה בבית אמרה לו שתצטק לשכנים, וצעקה שיעזוב אותה ויפתח לה את הדלת. המתלוננת הכחישה שאיימה על הנאשם. כשנשאלה אודות טיב החפץ שאותו זרק לעברה הנאשם, השיבה שהיא חושבת שזה היה בקבוקון לשיער שבו היא משתמשת עבור ילדיה. לדבריה אחרי שזרק עליה את החפץ, אמרה לנאשם: **"וואי דפקת לי את היד השנייה. ועל זה אתה תשלם ביוקר"**. המתלוננת טענה שלא מדובר באיומים ושהתכוונה לכך שהנאשם יצא מהבית כיוון שהיא אינה רוצה לחיות איתו.

כשנשאלה מדוע היא אינה מתגרשת מהנאשם, השיבה: **"כי הוא לא רוצה לצאת מהבית. זה הדרך היחידה שלי היה להזמין משטרה שיגנו עליי כי הוא מרביץ לי. אין מי שיגן עליי"** (עמ' 3 ש' 31). בהקשר למצבה מסרה שהיא אינה בסכנת חיים תמידית, אך באותה סיטואציה הייתה בסכנה ונאלצה לקרוא למשטרה שתגן עליה.

המתלוננת נשאלה אם אמרה לנאשם שתקבור אותו והשיבה: **"תקברי אותו? אוקיי, לא אמרתי דבר כזה"** (עמ' 3 ש' 41).

כשנשאלה על כך בפעם השנייה השיבה המתלוננת: **"קודם כל לא אמרתי אני אקבור אותך אבל אמרתי תזכור את התאריך הזה שאין יותר סימה מה-31.07.18 שזהו אנחנו מתגרשים וזה הכוונות שלנו"** (עמ' 3 ש' 43).

כשנשאלה על כך בפעם השלישית השיבה: **"קודם כל לא התכוונתי באמת לקבור אותו כמו שזה נשמע ואני גם לא אמרתי, נראה לי, את זה, זה לא הדיבור שלי שאני אגיד דבר כזה אני לא יודעת אין לי מה להגיד"** (עמ' 3 ש' 55-56).

כשנשאלה בפעם הרביעית אם אמרה לנאשם ש-"תקבור אותו", השיבה: **"יכול להיות שיצא לי מהפה אבל אני לא זוכרת שאמרתי דבר כזה ... לא יודעת לא זכור לי שאמרתי דבר כזה"** (עמ' 4 ש' 70, 72).

17. בהודעתה השלישית מיום 02.08.2018 (ת/9) נחקרה פעם נוספת באזהרה בחשד לאיומים על הנאשם. ההודעה נגבתה לאחר שנערך עימות בין המתלוננת לנאשם, אשר במהלכו סיפרה המתלוננת שהנאשם ירק עליה.

בהודעתה תיארה המתלוננת את האירוע משוא האישום השני. לדבריה, במוצאי שבת הלכה לבקר חברה, וכאשר שבה לביתה בשעה 23:00, ירק עליה הנאשם והיריקה פגעה בפניה.

המתלוננת התבקשה לספר פעם נוספת את כל מה שאירע בינה ובין הנאשם. תחילה טענה שהיא לא מעוניינת לספר פעמיים ושאלה זמן, ובהמשך טענה שהיא אינה זוכרת מה היה.

גרסת המתלוננת בעימות:

18. ביום 02.08.2018 נערך עימות בין המתלוננת לנאשם (ת/10).



בעימות מסרה המתלוננת שהתלוננה על כך שהנאשם איים עליה בכך שאמר לה שירצח אותה. הוסיפה שהנאשם אומר לה זאת כל הזמן וגם אמר לה שיערוף את ראשה.

הנאשם הטיח במתלוננת שאמרה לו: "היום אני קוברת אותך בבית סוהר" ו-"תזכור את התאריך הזה... אף אחד לא ישפיל אותי ולא יקלל אותי...".

כשנשאלה מה יש לה לומר על כך, השיבה: "זה נכון, אמת זה מה שאמרתי שאף אחד לא ישפיל אותי בצורה כזו ואף אחד לא יאיים עליי והייתי כל כך בעצבים כן יכול להיות שאמרתי את זה" (ת/10 עמ' 3 ש' 45-46).

מיד לאחר מכן הכחישה שאמרה לנאשם ש"תקבור אותי", אך אישרה שאמרה לו "תזכור טוב טוב את היום הזה ואתה תראה מי אני וזה נגמר... ואף אחד לא ישפיל אותי...".

בהתייחס לכליאתה, הוסיפה המתלוננת שהנאשם נעל את הדלת "מלמעלה" ומנע את יציאתה בכך שחסם את דלת הבית בגופו. המתלוננת חזרה על דבריה שהנאשם איים עליה שירצח אותה ו"ישים" אותה בגבעת שאול, וטענה שפעמים רבות שמעה מהנאשם איומים מסוג זה.

במהלך העימות סיפרה לראשונה על האירוע המתואר באישום השני שלפיו במוצאי שבת לאחר שחזרה מביקור אצל חברתה, ירק עליה הנאשם.

עדות המתלוננת בבית המשפט:

19. עדות המתלוננת בבית המשפט הייתה סלקטיבית, מתחמקת, מבולבלת, בלתי קוהרנטית, נגועה בחוסר זיכרון, ורוויה בסתירות פנימיות. כבר בחקירתה הראשית צבעה את מעשיו של הנאשם בגוונים שאינם מפלילים, ותיארה את האירועים כוויכוחים מילוליים בין בני זוג. כאשר עומתה עם הודעותיה במשטרה, לפרקים התכחשה לדברים שמסרה, ולפרקים אישרה אותם, לעיתים טענה שהיא אינה זוכרת את האירועים, ולעיתים השיבה תשובות סותרות לאותן שאלות ממש. עם זאת כשנשאלה אם מסרה אמת בחקירותיה במשטרה, השיבה בחיוב.

העדות בכללותה לא הצטיירה כעדות מהימנה ועל כן לא רחשתי לה אמון.

אציין שבהקשר למצב יחסיה העדכני עם הנאשם, סיפרה המתלוננת בעדותה שכיום היא חיה עם הנאשם, שהם מנסים לשקם את יחסיהם, ושהביאו לעולם ילד נוסף כיום בן שנה. ברי שיש בנתונים אלה סיבה אפשרית שבגינה שינתה את גרסתה מחשש שתפליל את בעלה ותיפגע בכך במרקם היחסים המשפחתי הרגיש על כל הכרוך בכך מבחינה זוגית, רגשית, וכלכלית.

20. בהתייחס לאישום הראשון העידה המתלוננת על ריב שהתפתח בינה ובין הנאשם לאחר שהלה ראה הודעה



שקיבלה לטלפון הנייד. לדבריה כלל הריב קללות, וכיוון שביקשה לעצור את הקללות הזמינה משטרה.

לשאלת התובע האם קרה דבר מה נוסף באותו ערב השיבה שאינה זוכרת. כשנשאלה מדוע אינה זוכרת, השיבה: **"אני לא זוכרת מפני שעברו כמעט שנתיים פלוס... והזיכרון שלי קצת ירד... וגם נראה לי שאנחנו במקום אחר עכשיו, כאילו אז אנחנו ככה מנסים לשכוח את מה שהיה"** (פרוטוקול עמ' 16).

המתלוננת עומתה עם הודעותיה במשטרה ונשאלה אם מסרה דברי אמת בחקירותיה. על כך השיבה: **"נכון לאותו רגע, כן, אני מסרתי את מה שהרגשתי, את מה שהיה באותו היום... באותו הרגע אנחנו מתלהמים ואנחנו עצבניים, אנחנו דברים כאלה, אז אתה מוסר עדות גם בעצבים וגם, אז כן, מסרתי"** (פרוטוקול עמ' 17).

המתלוננת אישרה את דבריה בהודעותיה שלפיהם הנאשם קילל אותה במילים **"זונה"**, **"שרמוטה"** ו- **"נערת ליווי"**. ואולם כשנשאלה האם היא זוכרת שהנאשם אמר לה: **"אני ארצח אותך, היום את תהיי בגבעת שאול"**, השיבה: **"אני לא יודעת"**. כאשר עומתה עם כך שאמרה את הדברים במשטרה, השיבה: **"כן, אני יודעת, יכול להיות"**.

המתלוננת חזרה על כך שהיא זוכרת שבאירוע היו קללות והתלהמות; שהנאשם נעל את דלת הבית עם מפתח והיא צעקה שיפתח את הדלת כי היא רוצה לצאת; ואז יצאה החוצה והזמינה משטרה.

אשר לחפץ שאותו זרק הנאשם לעברה, טענה שהיא אינה יודעת מה נזרק וסיפרה שחיפשה את החפץ יחד עם השוטר אך החיפוש לא העלה דבר והיא אינה יודעת מה פגע בה.

בהמשך עדותה עומתה עם דבריה בהודעותיה שלפיהם הנאשם איים עליה ולא נתן לה לצאת מהבית; התקשר לאחותה ואמר לה שתגיע כי הוא הולך להרוג את אחותה; ואז תפס אותה בלסת, והמשיך לקלל ולאיים. המתלוננת השיבה שהיה ריב בינה לנאשם אשר כלל קללות, התלהמות ועצבים, וטענה שאינה יכולה לזכור **"מילה במילה"** שכן מדובר באירוע מלפני שנתיים.

ובמילותיה: **"אני זוכרת שהייתה התלהמות, הייתה, כן, היו ריבים והיה, כן, היו, היו ריבים, אבל מילה במילה אני לא זוכרת את מה שהיה"** (פרוטוקול עמ' 21).

כשנשאלה האם היא זוכרת שהנאשם התקשר לאחותה, השיבה: **"יכול להיות"**.

כשנשאלה האם תפס אותה הנאשם בלסת והמשיך לקלל ולאיים עליה, השיבה: **"אני לא יודעת, אני אומרת לך שאני לא יודעת. כאילו אנחנו היינו, באמת, אנחנו היינו בשיא העצבים באותו היום... מילה במילה, עוד פעם אני אגיד, מילה במילה אני לא זוכרת"** (פרוטוקול עמ' 21).

בהמשך עומתה עם דבריה בהודעתה השנייה, וכשנשאלה אם היא זוכרת את האירועים שעליהם סיפרה השיבה



תשובות מבולבלות. ובמילותיה: "כן. כאילו אני לא יודעת האם אני זוכרת את זה... זה על אותו עקרון של מה שמקודם... יכול להיות, אני לא יודעת בוודאות. כן" (פרוטוקול עמ' 23).

כשנשאלה אם היה עוד משהו חוץ מריבים וקללות, השיבה: "לא" (פרוטוקול עמ' 24).

כשעומתת עם דבריה שלה שהנאשם השליך דבר מה לעברה, השיבה: "נו כן הוא זרק עליי איזה משהו" (פרוטוקול עמ' 24).

בעדותה טענה שהסיבה היחידה להזמנת המשטרה הייתה הריב והקללות, ובלשונה: "רק הסיבה הזו" (פרוטוקול עמ' 26, 30) תוך שהתחמקה ושללה שהמשטרה הוזמנה גם בשל אימים ברצח, תקיפה וכליאת שווא, ותוך שהכחישה שהנאשם תפס אותה וניער אותה:

"ש. (...) אני הקראתי לך מההודעה שלך, שאת אמרת שהוא איים עלייך ברצח, שהוא יקבור אותך בגבעת שאול, ושהוא זרק עלייך איזשהו חפץ שפגע לך ביד וגרם לך למכאוב, ושהוא נעל אותך בבית ולא אפשר לך לצאת החוצה, זה דברים שאת אמרת, בסדר? אז איך זה רק קללות וריב, ובגלל זה רק הזמנת את המשטרה?

ת. כי הוא לא,

ש. יכול להיות שהזמנת משטרה בגלל הדברים הנוספים?

ת. רגע. הוא לא תפס אותי וניער אותי או דברים כאלה" (פרוטוקול עמ' 26-27).

בחקירתה הנגדית אישרה שלאחר שהנאשם נעל את דלת הבית היא יכולה הייתה לצאת החוצה אם חפצה בכך. ובמילותיה: "יכולתי לצאת, ברור שיכולתי לצאת" (פרוטוקול עמ' 37).

בחקירתה הנגדית נשאלה אם ייתכן שהחפץ שלכאורה השליך הנאשם לעברה נפל על הרצפה ולא פגע בה, השיבה: "יכול להיות. כאבה לי היד באותו היום, ואני לא יודעת מה זה היה" (פרוטוקול עמ' 38).

בחקירתה החוזרת אישרה המתלוננת ללא כל הסתייגות שאמרה לנאשם שתקבור אותו, בשונה מהדברים המתחמקים והבלתי נחרצים שאמרה בהודעתה (ת/8). ובלשונה:

"ש. ... שאת איימת שאת תקברי אותו, שהוא יזכור טוב טוב את התאריך הזה שאת תקברי אותו, את זוכרת את המילים האלה?

ת. כן, אמרתי את זה" (פרוטוקול עמ' 32).



21. בהתייחס לאישום השני העידה המתלוננת באופן מבולבל ובלתי עקבי.

תחילה נשאלה שאלה כללית האם זכור לה מה אירע מספר ימים לפני האירוע הקודם כאשר חזרה מחברתה, והשיבה שאינה זוכרת על מה מדובר. לאחר שרוענן זיכרונה והיא הופנתה להודעתה השלישית (ת/9), אישרה שהיא זוכרת את האירוע אולם כשהתבקשה לספר עליו אמרה: **"אני חזרתי מחברה, ואני לא יודעת מה היה, עוד פעם הוא כנראה, אני לא זוכרת בדיוק על מה ולמה נהיה הריב, וזהו, ככה זה היה"** (פרוטוקול עמ' 28).

כשעומתת עם כך שסיפרה בהודעתה שהנאשם ירק עליה, אמרה שאינה זוכרת את זה. בהמשך עומתת עם כך שסיפרה שהיריקה פגעה בפניה, והשיבה: **"אני לא יודעת, יכול להיות... אבל אתה יודע? אנחנו עברנו, אמרתי לך, כל כך הרבה דברים ואני פשוט כולי, תקשיב, אם אמרתי כשזה היה עוד חם, אז כנראה שכן, אתה שואל אותי אחרי שנתיים וחצי מה היה, אתה יודע מה עברתי בשנתיים האלה? אני לא יודעת דברים ספציפיים, אמרתי את זה כבר"** (פרוטוקול עמ' 29).

לשאלת התובע היכן התרחשה היריקה, השיבה "בבית". כלומר אף על פי שזמן קצר קודם לכן כלל לא זכרה את היריקה, ידעה להשיב היכן התרחש האירוע.

בהמשך, כאשר נשאלה האם היא מאשרת את הדברים שסיפרה במשטרה בעניין היריקה, ענתה: **"אני לא יודעת, יכול להיות. כן... כי אנחנו היינו באותו היום בשלושה ימים של ממש ריבים... ואני הזמנתי את המשטרה, והם כל שניה אומרים לי, ואז הם מתחילים להגיד לי דברים, ואז מה היה, ומה קרה? והם הולכים איתי אחורה, אחורה ואחורה על דברים שהם לא קשורים בכלל. אז אני לא יודעת..."** (פרוטוקול עמ' 30).

בחקירתה הנגדית מסרה שהעלתה את אירוע היריקה בעימות, ובעקבות זאת ביקשו ממנה השוטרים לספר עליו למרות שלא העלתה את הדברים מיוזמתה במהלך חקירתה.

עדות המתלוננת - סיכום:

22. המתלוננת העידה על שני האירועים שבכתב האישום, ברם בעדותה תיארה אותם באופן שונה מהתיאור שמסרה בהודעותיה.

בעוד שבהודעותיה טענה למעשים אלימים כלפיה מצד הנאשם, בעדותה צמצמה מחומרתם וטענה שאינה זוכרת אותם במדויק. תחילה טענה שהנאשם קילל אותה הא ותו לא, לאחר מכן אישרה שגם השליך לעברה חפץ אך טענה שאינה יודעת באיזה חפץ מדובר. כאשר נשאלה על האיומים, השיבה שאינה יודעת אם הנאשם איים עליה וכי "יכול להיות" שסיפרה כך במשטרה. המתלוננת הכחישה שהנאשם כלא אותה באופן שמנע ממנה לצאת את ביתה והכחישה שאחז בה וניער אותה. בהתייחסה ליריקה מושא האישום השני, טענה שאינה זוכרת את האירוע ולא מסרה תיאור ברור אודותיו



תוך שנמנעה מלהעיד במפורש שהנאשם ירק עליה. המתלוננת התחמקה ממתן הסבר מניח את הדעת לסתירות שבין דבריה בעדותה לגרסתה בחקירתה.

23. מסיבות אלה לא מצאתי שיש די בעדות המתלוננת לקביעת ממצאים כלשהם.

אין הצדקה להעדיף את הודעות המתלוננת על פני עדותה

24. לא מצאתי שיהא זה צודק וראוי להעדיף את הודעות המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, וזאת משני טעמים: לא הונח לפניי הסבר מניח את הדעת לשינוי בגרסתה; ראיות נוספות שהובאו במשפט מחלישים את מהימנותה הכוללת.

25. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את ההודעות ולקבוע על פיהן ממצאים.

לא הונחה תשתית שמסבירה באופן מניח את הדעת את שינוי בגרסת המתלוננת

26. בא-כוח המאשימה התמודד עם שכחתה של המתלוננת ועם התכחשותה לחלק מהדברים שמסרה בחקירה, בכך שרענן את זיכרונה מהודעותיה במשטרה וחילץ ממנה בחקירה חוזרת שאמרה את הדברים שנרשמו מפיה. בהמשך הגיש את ההודעות לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") כראייה לאמיתות תוכן, בלי שהכריז עליה כעדה עוינת ובלי שחקר אותה בחקירה נגדית.

27. האם די היה בהגשת ההודעות?

דומני שהתשובה לשאלה זו היא שלילית.

ובמה דברים אמורים?

28. בהתייחס לפער שבין ההודעות לעדות, הרי שבהנחה שירדו מעל הפרק אפשרויות כגון חוסר הבנה של דברי המתלוננת או שיבוש של גרסתה בידי השוטרים שגבו את הודעתה, נותרנו עם שלוש אפשרויות שעל בית המשפט לברור ביניהן, ואלו הן:

המתלוננת סיפרה אמת בהודעתה ושיקרה בעדותה;

המתלוננת שיקרה בהודעתה וסיפרה אמת בעדותה;

המתלוננת שיקרה הן בהודעתה והן בעדותה.

29. על פי סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות רשאי בית המשפט להעדיף את אמרת החוץ של העד שהתקבלה בהתאם

עמוד 10



לתנאי סעיף 10א על פני העדות מטעמים שירשמו. וזו לשונו:

"בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו"

30. בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות נקבע שלשם הרשעה על סמך אמרת החוץ של העד, יש צורך בדבר לחיזוק. ובלשון הסעיף:

"לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה"

31. סעיף 179 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, קובע כך:

"קבע בית המשפט כי עד שקרא לו בעל דין הוא עד עוין לאותו בעל דין - בין מפני שמסר בבית המשפט עדות הסותרת את עדותו בחקירת המשטרה ובין מטעם אחר - רשאי הוא להרשות לבעל הדין לחקור את העד בחקירה הראשית כאילו הייתה חקירה שכנגד ולקבוע סדר חקירתו בידי בעלי הדין האחרים."

מדוע יש לבקש להכריז על עד "עד עוין" ולחקור אותו בחקירה נגדית?

החקירה הנגדית נועדה לתכלית עיקרית אחת והיא שכנוע בית המשפט שיסמוך על אמרת החוץ של העד, או על חלקה, ושיעדיפה על פני העדות.

החקירה נועדה לתת בידי בית המשפט כלים לקבוע אם אכן ראוי לעשות כן בהסתמך על נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

קיימת אם כן חשיבות רבה להסבריו של העד בנוגע לשינוי בגרסתו והסבריו בנוגע לאפשרות ששיקר באחת ההזדמנויות שבה נשמעה גרסתו או בשתייהן ואם כך היו פני הדברים מה היו מניעיו.

דא עקא שבמהלך עדותה, לא חקר התובע את המתלוננת בדבר המניעים והסיבות שהובילו אותה לשנות את



גרסתה, לא הטיח את בה את הסיבות שלדעתו הובילו לשינוי גרסתה, לא ביקש את הסבריה לפערים בגרסתה, ואלה ממילא גם לא נשמעו.

בנסיבות חסרות אלה לא ביסס התובע כדבעי את טענתו שיש להעדיף את ההודעה על פני העדות וכפועל יוצא מכך נותר בית המשפט ללא כלים להחליט אם מסרה המתלוננת אמת בהודעתה או שמא בעדותה או שמא אף לא באחת מהן.

כלום ניתן לצפות מבית המשפט שייקבע שהמתלוננת התחמקה, לא זכרה, והתכחשה לחלקים מגרסתה במשטרה כיוון שכיום יחסיה עם הנאשם טובים ומסיבה זו היא ממאנת להפלילו, וזאת בלי שהתובע יטיח בה את הטענה ובלי לשמוע את תגובתה?!

32. בשונה מחקירתה הראשית והחוזרת, נשאלה המתלוננת בחקירתה הנגדית אודות הסיבות לפערים שבין ההודעות לעדות. באת-כוח הנאשם הציעה למתלוננת הסבר שלפיו "ניפחה" את האירוע במהלך חקירתה במשטרה. על כך השיבה: **"אמרתי דברים, ואמרתי את זה גם אמרתי את מה שהיה, והם ניפחו את זה ולא אני, הם אלה שניפחו את זה, כן? אני אמרתי את מה שהיה, והם אלה שישבו איתי וניסו להוציא ממני עוד דברים..."** (פרוטוקול עמ' 39).

בהמשך חקירתה הנגדית טענה שלא הוסיפה במשטרה פרטים כדי להחמיר את האירועים, אלא מסרה את מה שהיה לה לומר באותה עת.

33. אזכיר שעת עסקינן בעד עוין שהודעתו במשטרה הוגשה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ובענייננו, על פי כל מבחן אובייקטיבי הייתה המתלוננת עדה עוינת אף שלא הוכרזה ככזו, הרי שעל פי ההלכה הפסוקה ייתן בית המשפט משקל שלילי לעיונות העד לא רק בשל חוסר מהימנותו אלא בשל חוסר האפשרות להעמיד את גרסתו במבחן החקירה הנגדית (עיין בע"פ 3225/98 **כהן נגד מדינת ישראל** (14.12.1998)). כך שגם סיבה זו פוגמת במשקלה הראייתי של גרסת המתלוננת.

34. כיוון שעדות המתלוננת היא עדות ישירה יחידה והציר המרכזי בראיות התביעה, וכיוון שלא ניתן כאמור לבסס את העדפת הודעתה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט או לקבוע ממצא כלשהו על סמך דבריה, נותרנו עם עדותה שכאמור לא רכשה את אמוני.

ראיות נוספות שהובאו במשפט מחלישות את מהימנותה הכוללת של המתלוננת

35. הספקות שעלו מגרסת המתלוננת מתעצמים נוכח ראיות שהובאו בפרשת ההגנה ובהן ומסרון שאותו שלחה המתלוננת לנאשם לפני מספר שנים בנוגע לאירוע אחר; ועדות אחות המתלוננת י' משה.



מסרון ששלחה המתלוננת לנאשם פוגם במהימנותה

36. מסרון נ/1 הוגש מטעם ההגנה. את המסרון שלחה המתלוננת לנאשם לפני מספר שנים ובהתייחס לאירוע אחר.

וכך נכתב במסרון (הטעויות במקור, ההדגשות הוספו):

"[...] אני ממש ממש מתנצלת על מה שקרה זה לא היה במקום מויכוח של 2 שניות זה הפך לנו את הבית ותאמין או לא גם אני בחקירה אמרתי דברים שלא היו ולא ניבראו כי עיצבנת אותי עם ההודעה שראיתי. הרי שנינו יודעים שלא הרמת עליי ידים ולא איימת עליי אבל הייתי חייבת להגיד את זה בשביל שיהיה למשטרה איזשהו משהו הרי על קללות מטומטמות לא היו עוצרים אותך ועכשיו כשאני מבינה מה עשיתי ומה ההשלכות של זה אני האמת באמת מתנצלת... ובאמת הגזמתי בחקירה ואמרתי שהרמת עליי ידים ואיימת עליי שזה באמת לא היה אבל הרגשתי מושפלת מאוד..."

המתלוננת אישרה בחקירתה הנגדית ששלחה את המסרון לנאשם, ומסרה שכתבה אותו בהתייחס לאירוע אחר שהתרחש כשלוש שנים קודם לאירועים שלפנינו. עוד אישרה שכתבה את המסרון מיוזמתה ובלי שמאן דהוא לחץ עליה או דרש ממנה לכתוב את הדברים.

הדברים שכתבה המתלוננת במסרון מלמדים על שימוש מניפולטיבי בגורמי אכיפת החוק לטובת אינטרסים זרים. תוכן המסרון משליך באופן ישיר על מהימנות המתלוננת ומחליש אותה. אף שהדברים שנכתבו במסרון אינם נוגעים לאירועים הנוכחיים, משליכים הם על בירור האשמה בתיק שלפנינו. שהרי המתלוננת הודתה במסרון שטפלה על הנאשם עלילת דברים ואם עשתה זאת בעבר קיים חשש מוגבר שפעלה באותו אופן גם באירועים שלפנינו.

המסרון מהווה אפוא נימוק שלא להעדיף את גרסת המתלוננת בהודעותיה במשטרה על פני עדותה.

עדות אחות המתלוננת - י' משה אינה תומכת בגרסתה

37. אחותה של המתלוננת י' משה העידה כעדת ההגנה.

38. המתלוננת סיפרה בהודעתה במשטרה (ת/7) שבמהלך האירוע מושא האישום הראשון שוחח הנאשם עם אחותה ואיים באוזניה שיהרוג את אחותה. בלשונה: "... הוא התקשר לאחותי ואמר לה תגיעי לכאן אני הולך להרוג את אחותך..."

כשנשאלה מי האחות שבה מדובר, השיבה: "תמחק את זה אני לא רוצה שזה יהיה כתוב", ובכך הכבידה על ניהול החקירה ומנעה את האפשרות לאמת את גרסתה מול מקור חיצוני.

בעימות (ת/10) כשנשאלה אודות אותה שיחה, השיבה שאינה יודעת מי האחות - או י' או א'.

בעדותה נשאלה שוב אודות השיחה ומסרה שיכול להיות שהייתה שיחה כזאת, אולם לא פירטה באיזו אחות מדובר.



39. למרות כל זאת ניסתה המשטרה לאתר את האחות שבה מדובר, כדלקמן:

על פי מזכר ת/2 מיום 01.08.2018, שאלה החוקרת רס"ר רות עזרא את המתלוננת בשיחה טלפונית למי מאחיותיה התקשר הנאשם וזו מסרה שהיא אינה יודעת. החוקרת התקשרה לאחות המתלוננת א', וזו מסרה שאינה מעוניינת להתערב. א' אישרה שהנאשם התקשר אליה ביום אתמול, אך כשנשאלה אם איים השיבה שאינה רוצה להתערב וניתקה את השיחה.

על פי מזכר ת/3 מאותו יום, התקשרה החוקרת עזרא לאחות המתלוננת י' משה וביקשה ממנה להגיע לחקירה והלה השיבה לה שהיא אינה יכולה להגיע לתחנת המשטרה.

על פי מזכר ת/4 מיום 03.08.2018 שוחח החוקר צוער ניר אליהו עם שתי אחיותיה של המתלוננת, א' וי', והשניים סירבו להיחקר. י' מסרה לחוקר ששוחחה עם המתלוננת בזמן הוויכוח עם הנאשם, ולא שמעה צעקות או איומים ברקע. עוד מסרה שהמתלוננת פחדה שהנאשם עקב אחריה, וכי יעצה לאחותה להיכנס הביתה ולסגור את הדלת ולא לאפשר לו להיכנס.

40. הנאשם בהודעתו (ת/5) מסר שבמהלך האירוע התקשר לי' וסיפר על תוכן השיחה עמה. כשנשאל על א' אישר שהתקשר גם אליה, אך לא אמר ששוחח אתה וגם לא נשאל אודות תוכן השיחה, למעט שאלה בנוגע לכך שאיים שיהרוג את המתלוננת שאותה שלל מכול וכול.

בעימות (ת/10) מסר ששוחח עם י'.

בעדותו מסר שבמהלך האירוע התקשר לא' וזו לא ענתה. עוד מסר ששוחח עם י' במהלך הריב עם המתלוננת ואמר לה **"בואי תרגיעי את אחותך הכול פה יוצא מכלל שליטה"** (פרוטוקול עמ' 66).

41. ההגנה הגישה תצהיר עדות ראשית של י' משה חלף עדותה הראשית (נ/2). בתצהיר מסרה שהמתלוננת התקשרה אליה בזמן שהייתה מחוץ לביתה ואמרה לה שהיא חושבת שהנאשם עוקב אחריה, ועל כן הנחתה אותה לחזור הביתה, לסגור את הדלת ולא לאפשר לנאשם להיכנס. עוד מסרה שבמהלך השיחה התקשר אליה הנאשם ואמר לה שהמתלוננת "משתוללת", ויתכן שביקש ממנה שתבוא להרגיע את המתלוננת.

בסעיף 10 לתצהיר כתבה: **"גם נזכרתי שהתקשרו אלי מהמשטרה - בהתחלה לא עניתי כי סימה אמרה לי לא לדבר עם המשטרה וסימה הסבירה לי שהיא ביטלה הכול במשטרה"**.

בחקירתה הנגדית העידה שהיא והמתלוננת אחיות קרובות, שהיא אינה זוכרת ששוחחה עם הנאשם, ושלא שמעה ברקע ויכוח בין המתלוננת לנאשם.

42. מהראיות עולה ששיחתו של הנאשם נערכה עם י'. י' אינה מאשרת בעדותה את גרסת המתלוננת שטענה שבמהלך



האירוע שוחח הנאשם עם אחותה ואיים באוזניה שיהרוג את המתלוננת.

לא סביר שי' שכחה אירוע כה קשה שבאודאי היה מותיר בה חותם טראומתי.

י' אישרה בתצהירה את גרסת הנאשם ואף זכרה את שיחתה עם המתלוננת שבמהלכה טענה המתלוננת שהנאשם עוקב אחריה. כך שלא הגיוני שדווקא המופע החמור ביותר באירוע - איום ברצח, נשמט מזיכרונה.

עוד עולה מעדות י' שהמתלוננת ביקשה ממנה שלא תשתף פעולה עם חקירת המשטרה. כך ששוב צף ועולה הדפוס המוכר של שימוש מניפולטיבי בגורמי אכיפת החוק שנחשף כבר

מתוכן המסרון.

43. עולה אם כן שהמתלוננת מנעה מהמשטרה לאמת את גרסתה. גרסתה לא אומתה לאחר פנייה לאחות א' שלא רצתה להתערב. אשר לאחות י' שמהראיות עולה שהיא זו ששוחחה עם הנאשם, נמצא שעדותה פוגמת בגרסת המתלוננת ומחלישה אותה ואף מציגה אותה כמי שעושה שימוש מניפולטיבי באמצעות תלונות במשטרה.

עדות זו מהווה נימוק נוסף שבגיניו אין להעדיף את גרסת המתלוננת בהודעותיה על פני עדותה.

החיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוננת אינם יכולים לשקם את עצמתה הראייתית

44. לא מצאתי שיש בחיזוקים שהובאו לתמוך בגרסת המתלוננת כדי לשנות את מסקנותיי.

45. החיזוקים שנמצאו לגרסת המתלוננת הם תלונתה המידית בשיחתה עם מוקד 100 (ת/1) ותלונתה המידית באוזני רס"ר יבגני לבדקו, שוטר הסיור שהגיע לביתה בעקבות פנייתה למשטרה.

כידוע, תלונה מידית של קורבן עבירת אלימות מהווה חיזוק לגרסתו לפי סעיף 10 לפקודת הראיות.

46. עם זאת לא עולה מהשיחה עם מוקד 100 או מעדותו של שוטר הסיור שהמתלוננת הייתה נסערת ובוכייה. ומעדותו של השוטר לא עולה שראה מראה חריג בבית כגון אי סדר, ולא עולה שהמתלוננת הצביעה על בקבוק שלטענתה הנאשם השליך לעברה.

מכאן שלא ניתן להסיק מסקנות מרחיקות לכת מחיזוקים אלה ואין בהם כדי לשנות מהמסקנה בדבר חולשת גרסת המתלוננת.

גרסת המתלוננת - סיכום

47. על פי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 שכתרתו "משקלה של עדות", ערכה של עדות



שבעל פה ומהימנותם של עדים הם עניין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט.

בהתייחס לערכאה הדיונית נפסק בשורה ארוכה של פסקי דין שהיא זו אשר שומעת את העדים ומתרשמת מהם ועל כן נתונה לה היכולת לעמוד על נסיבות העניין, על אותות האמת המתגלים במשפט, וכפועל יוצא מכך על טיבם של העדים. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 2013/19 מנחם נגד מדינת ישראל (13.08.2020):

"הערכאה הדיונית, היא זו אשר שומעת את העדים ומתרשמת מדיבורם, מהבעותיהם, ומהתמודדותם עם השאלות המופנות אליהם. לה היכולת לעמוד על נסיבות העניין ועל אותות האמת המתגלים במהלך המשפט (ראו, למשל, ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, פסקה 5 (2000))"

48. לאחר שהתרשמתי מהמתלוננת, מהתנהגותה, מהשתלבות גרסתה עם ראיות אחרות שהובאו במשפט, ומנסיבות העניין;

ולנוכח הבקיעים הרבים שנמצאו בגרסתה המהווה עדות ישירה יחידה לאירועים;

הגעתי לכלל מסקנה שהמאשימה לא עברה את המשוכה הראייתית הנדרשת לשם הרשעה בפלילים ועל כן מתחייבת המסקנה שיש לזכות את הנאשם מחמת הספק.

49. משקבעתי שאין די בראיות שהונחו לפניי, ממילא אין עוד צורך לדון בגרסת הנאשם.

סוף דבר

50. החלטתי אפוא לזכות את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ב אב תשפ"א, 21 יולי 2021, במעמד הצדדים.